

**EL LLIBRE
DE LA SETMANA**

PERFIL

NASCUDA A NOVA JERSEY EL 1982, ABANS D'ESCRIBRE LA SEVA PRIMERA I CELEBRADA NOVEL·LA, 'SUCRE CREMAT', AVNI DOSHI VA ESTUDIAR ART I HISTÒRIA I VA SER COMISSÀRIA D'ART A L'ÍNDIA, EL PAÍS DELS SEUS PARES. ACTUALMENT VIU DEDICADA A L'ESCRITURA A DUBAI

Esberlar el mite de la maternitat

ANNA CARRERAS

Som davant la història de filles que no estimen les seves mares i de mares que no han suportat mai les seves filles però que, malgrat la distància, la incomprensió, la intolerància mútua i la perversitat, tenen uns vincles indelebles. La trama de *Sucre cremat*, primera novel·la d'Avni Doshi –finalista del premi Booker 2020 i que s'ha traduït a més de vint-i-cinc idiomes– es basa en la confessió en primera persona de l'Antara, una dona que busca venjar-se de la Tara, la seva progenito-

ra, a través del record d'una infantesa completament infeliç, víctima del menyspreu quotidià d'una mare tarada i impulsiva ara amb Alzheimer, totalment fora de la realitat, incapaç de recordar res. La qüestió de la identitat i dels sentiments contradictoris portaran l'Antara a haver de fortificar-se davant una situació que a tots ens resultaria paradoxal. La filla s'empenya, amb lògica, perquè necessita que la seva mare sigui conscient del dolor que li va generar la seva no-maternitat i es troba amb la impossibilitat de retreure-li res a algú que mentalment ja no hi és.

Avni Doshi ha treballat durant set anys fins a posar el punt final a *Sucre cremat*, una *opera prima* que planteja el conflicte intern d'algú que ha de tenir cura d'una persona que no només no la va estimar sinó que la va utilitzar com a *punching ball* de totes i cadascuna de les seves frustracions i la va relegar als marges. Interessada per les relacions entre dones i amb el referent personal d'una àvia amb Alzheimer, l'autora es va informar sobre la malaltia i va incorporar molta de la informació científica i neurològica a la seva novel·la. La medicina ha relacionat l'Alzheimer amb un nou tipus de diabetis en el qual el cervell mostra una resistència a la

SUCRE CREMAT
AVNI DOSHI
EDICIONS DE 1984/
TEMAS DE HOY
TRADUCCIÓ DE
NÚRIA ARTIGAS
352 PÀG. / 18,90 €

LA PRIMERA NOVEL·LA D'AVNI DOSHI PLANTEJA EL CONFLICTE INTERN D'ALGÚ QUE HA DE TENIR CURA D'UNA PERSONA QUE NO LA VA ESTIMAR I LA VA RELEGAR ALS MARGES

insulina, i per això Avni Doshi planteja el joc amb el sucre cremat en l'activitat cerebral i en els plats de menjar tradicional. Però també fa referència al sucre que la mare de l'Antara consumeix com una addicta i que la filla no l'hi prohibeix, ans al contrari, l'utilitza com una arma de mort lenta per a la dona que odia.

La història d'una mala mare

La Tara va ser mala mare: abandonava l'Antara en un internat catòlic per viure la vida, l'arrossegava a la seva disbauxa permanent, a una vida bohèmia feta d'excessos, i ara ella ha d'allargar-li la vida i estimar-la. Situada a la ciutat de Pune, a l'oest de l'Índia, la novel·la alterna dos temps narratius. D'una banda retrocedim a un passat forjat a còpia d'abandonament i ansietat d'una nena amb una mare absent, i de l'altra llegim el present d'una dona de classe mitjana dedicada a l'art i casada amb el Dilip, un home gris sense caràcter.

Doshi ha creat un món imaginari submergint-se en les seves neurosis, pors, somnis i malsons. *Sucre cremat* és la narració interior (d'horror psicològic) d'una Sherezade moderna sense filtres que demostra que hi ha mares monstre i que, per tant, la monstrositat s'hereta: no hi ha trauma sense conseqüència. D'aquí que l'estructura de la novel·la sigui circular –com la maternitat, com la Terra, com el cosmos intrauterí–, perquè arriba el moment que la filla es transforma en mare i tem cometre les mateixes errades que la seva progenitora. Quan acaba la lectura de *Sucre cremat* us assetjaran preguntes inevitables: ¿la de l'Antara és una versió objectiva? ¿Només es pot saber un dels dos punts de vista de la història? ¿La Tara explicaria les coses de la mateixa manera que la seva filla? La narradora ho té clar, i parla des de la repulsió més visceral i la missió més obsessiva: “No hi ha manera humana de fer-li recordar les coses que ha fet en el passat, no hi ha manera que es rebel·li en la seva culpa. Jo solia recordar-li mostres de la seva crueltat com aquell qui no vol la cosa”. ♦♦

SHARON HARDES

El còmic més personal i tendre de Guy Delisle

XAVI SERRA

Els lectors de Guy Delisle, referent del còmic de notícia gràcies a títols com *Pyongyang* o *Cròniques de Jerusalem*, estem

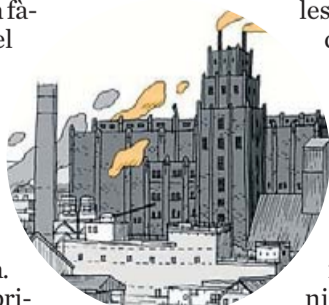
acostumats a veure l'anàlisi de les peculiaritats dels països per on va recalcant a remolc de la seva dona, membre de Metges Sense Fronteres, o bé a gaudir de la veta còmica de treballs més lleugers com la sèrie *Guia del mal padre*. Després d'obrir una tercera via amb *Escapar*, aproximació al cas d'un treballador d'una ONG retingut 111 dies com a ostatge, ara torna a la primera persona, però no per recórrer més països en conflicte sinó per viatjar al seu passat, quan era un adolescent obsessionat amb els di-

buijos de Moebius, estudiava a l'escola d'art i treballava als estius en una fàbrica de paper.

Cròniques de juventud posa el focus precisament en aquest primer contacte amb el món laboral observant amb ulls frescos de nouvingut –com a les cròniques viatgeres, en realitat– les rutines, atmosferes i temps morts de la feina en una fàbrica. Delisle inverteix el mateix esforç en descriure el funcionament de les màquines que en retratar el personal amb què es troba, una fauna tan diversa i peculiar com en qualsevol gran empresa. No deixa de ser la seva primera immersió en el món dels

adults, i els detalls tenen aquella splendor daurada de les experiències de l'adolescència, tot i que l'autor es guarda molt d'idealitzar el record.

Sota el retrat de l'univers sufocant –i també pintoresc, segons com– de la fàbrica, Delisle va introduint una altra història que en realitat és la mateixa: la d'un adolescent que encara no sap què vol de la vida i que té problemes per comunicar-se amb el seu pare, que tot i treballar a la mateixa fàbrica és una presència fugaç al llibre, gairebé fantasmagòrica. El protagonista acabarà adaptant-se als ritmes estranys de la

ASTIBERRI

CRÒNICAS DE JUVENTUD
GUY DELISLE
ASTIBERRI
TRAD. MARÍA SERNA
144 PÀG. / 16 €

feina i als companys estrambòtics; també descobrirà la seva vocació i empenirà el camí que, en última instància, el convertirà en autor d'èxit; però entendre un pare és una feina no és suficient.

La naturalitat amb què el dibuixant s'aproxima als temes quotidians i els transcendeix per parlar de qüestions més íntimes i profundes connecta aquestes *Cròniques de juventud* amb l'obra d'un altre autor quebequès, Michel Rabagliati, que als seus còmics relata episodis de la vida d'un alter ego –en Paul– amb tendresa, humor i sensibilitat. De vegades és l'únic que cal per arribar al cor del lector. I en el cas de Delisle, per crear la seva obra més personal i emotiva. ♦♦